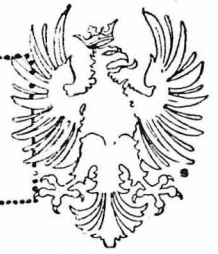
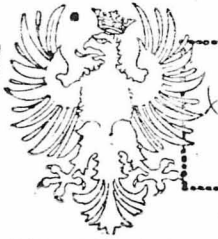

ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΩΡΑΙΑ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΑ ΕΙΡΗΝΗΣ

Η αντίληψη 'Αετίου και Σταυρακίου. Γύρω από τη γρήα αυτοκράτειρα. Τά μεγαλεπήβολα σχέδια της Ειρήνης. Η συνωμοσία του Νικηφόρου. Η κατάληψη του 'Ιερου Παλατίου από τους συνωμότες. Η σύλληψη της αυτοκράτειρας. Η εγκάρτησις της στο μωρακιόν. Η ύποκρισις του Νικηφόρου. Στην εξορία. Ο θάνατος της Ειρήνης, κ.λπ.

Είδους στο προηγούμενο φύλλο πώς, μετά την οριστική αποκατάστασις της Ειρήνης στο θρόνον, άρχισαν να εφευρίσκονται γύρω της, μεταξύ των συνωμωμένων της, συνωμοσίες και ραδιουργίες γιά τη διόδοχί της, μετά τὸ θάνατό της.

Έτσι, έπί ένα δολόφω χρόνον, μέσα στό 'Ιερὸν Παλάτιον, διαδραματίζονταν ἡ πιὸ άρρώστια μηχανορραφία. Ὁ 'Αέτιος καθήγγελε τὰ σχέδια τοῦ Σταυρακίου καὶ ὁ Σταυράκιος, γιά νά ἐξουσιοτώσῃ τὸν ἀντιπρόσωπο του, ἀγαθόν ἐπαναστάσις ἐναντίον του. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τοὺς δύο, ἡ γοργή καὶ Εἰρήνη ἐπάλευε ἀπεγνωσμένα γιά νά διατηρηθῇ στήν ἀρχή, πότε πηγαίνοντας πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἐνός καὶ πότε μὲ τὸ μέρος τοῦ ἄλλου, κατά τις περιστάσεις.

Τὸ περίορον σ' αὐτὸ τὸν ματαιὸν ἀγώνα ἦταν ὅτι ἂν ἔνας ἀπ' τοὺς ποταγονιστάς του, ὁ Σταυράκιος, τὸν διεξήγαγε ἐπὶ βασικεῖα, μισθὸς ἀπὸ γένους τοῦ τάφου, ἀρροστός, φιλάνθρωπος, ἐπιμούσθαιος. Ὡστόσο, δὲν ἀνέβη ὡς τὸ τέλος καὶ τὸ 800 μ. Χ. πέθανε.

Ἐνὸς στήν ἀρχὴ τοῦ Βυζαντίου γινόνταν δὲ αὐτὰ, συγχρόνως στή Αἴψα, ὁ Καρολομάγνος ἀφαιρούσε καὶ ἐπέφερε τὸ μὲς σ' αὐτὸν Ἄρη Πέτρον Ἀυτοκράτορα τοῦ Λαϊκοῦ Ρωμαίου Κοίτου.

Λένε πῶς ἴδτε ἓνα μεγάλο σχέδιο πέρασε ἀπ' τὸ μισθὸ τοῦ ποταγονιστοῦ αὐτοῦ αυτοκράτορος καὶ τῆς γρηῃς ἀπόστασις τοῦ Βυζαντίου. Σχετίζονταν δηλαδὴ καὶ ἡ διὰ νά πραγματοποιηθῶν ἓνα γάμο, ὁ ὁποῖος θὰ ἔκοιτε τῆς μοναχίας τους ἴσὺ τὸ καιρὸ τους σπῆττος καὶ θὰ ἀνούθωνε ἔτσι, καὶ μεγάλη καὶ πιὸ δοξασιμένη ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ Αἰγυπτίου, τοῦ Κωνσταντινίου καὶ τοῦ Ἰουστινιανοῦ τῆς ρωμαϊκῆς αυτοκρατορίας. Ἀρχισαν μάλιστα καὶ ἡ σχετικῆς διαπραγματεύσεις καὶ πρὸς τέλος τὸν Καρολομάγνον ἔφτασαν γιά τὸ σκοπὸ αὐτὸ στήν Κωνσταντινούπολι, δὲν ἔβρισαν ἔξωθεν ἡ μεγάλη καταστροφή, στήν ὁποία ἴσχυε ἡ Εἰρήνη.

Μετά τὸν θάνατο τοῦ Σταυρακίου, ὁ 'Αέτιος, πού εἶχε γίνει ἐπὶ πανίχιμος, ἐποστήριξε στὰ γυναικὰ τὸν ἀσελῶνα τὸν γιά τὴ διόδοχί τοῦ θρόνου καὶ προσπαθοῦσε νά τὸν ἐξασφαλίσῃ τὴν ὑποστήριξι τοῦ στρατεύματος. Μά ἐναντίον τὸν φιλοδόξων αὐτῶν σχεδίων του, συνωμοτοῦσαν διαρκῶς αἱ ἄλλοι μεγάλοι ἀρχόντες τῆς αυτοκρατορίας. Μεταξὺ αὐτῶν ἦταν καὶ ὁ γενικός λογοθέτης Νικηφόρος, ὁ ὁποῖος, βλέποντας τὴν περίπτωση κατ'ἀλληλῆ καὶ τῆς μεγάλης διασάφειας τοῦ λαοῦ ἐναντίον τοῦ 'Αετίου, ἐπωφελήθηκε τῆς ἐκκαρίας γιά νά συνωμοτήσῃ. Στὰ σχέδια του αὐτὸν ἐποστήριξε τὸ κόμμα τὸν εἰκονοκλαστῶν καὶ, ἀφοῦ πορευομένησε γρηῃς ἐπὶ καιρὸ, στίς 31 Ὀκτωβρίου 802, ὁ Νικηφόρος ἔδωκε τὸ αἰνῆμα τῆς κηρύξεως τῆς ἐπαναστάσεως.

Ἡ Εἰρήνη βρισκόταν τις ἡμέρες ἐκείνες σὺ ἀνάκτορο τοῦ 'Ελευθερίου, τὴν ἀγαπημένη τῆς διαμονή. Οἱ συνωμοτοί, μεταξὺ τὸν ὁποῖων ἦσαν πολλοὶ παλαιοὶ φίλοι τοῦ 'Αετίου, διασφαρισμένοι ἐναντίον του, συγγενεῖς τοῦ Κωνσταντινίου VI, ἀξιωματικοὶ εἰκονοκλάστα πού διανοῦσαν ἐκδίωξι καὶ ἀρετὰ ἀλλοίκα καὶ συγγενεῖς μάλιστα τῆς Εἰρήνης, ἐπωφελήθηκαν τῆς ἀπουσίας. Στις δέκα ἡ ὅσα τὸ βράδι κρυφωσίστηκαν στίς πύλας τοῦ 'Ιεροῦ Παλατίου καὶ ἐπέδειξαν σ' αὐτὸν φρονίμους κληρονομημένους διαταγὰς τῆς αὐ-

τοκρατείας, διὰ τὸν ὁποῖον διέτασσε ν' ἀνακηρυχθῇ ἀμέσως ὁ Νικηφόρος αυτοκράτωρ γιά νά τὴν βοηθήσῃ ν' ἀντιδρῶσῃ ἐναντίον τὸν σχεδίων τοῦ 'Αετίου. Οἱ σκοποί, μὴ ὑπομαζόμενοι τὴν πλαστότητα, τοὺς παρόδισαν, χωρὶς διαταγῆ, τὸ ἀνάκτορο.

Σὲ κάθε ἐπαναστάσις τὸν Βυζάντιο, ἡ κατάληψις τοῦ παλατιοῦ, ἦταν τὸ πρῶτο πού ἔπρεπε νά πετύχουν οἱ ἐπαναστάται, ἂν ἤθελαν νά κερδίσουν τὸ παιχνίδι τους. Ἐτσι ἡ νύχτα δὲν εἶχε τελειώσει πρὸς καὶ ἀγγελιοφόροι ἐξαεσιτάλησαν πρὸς ὅλες τῆς διευθύνσεις, ἀναγγέλλοντες τὴν ἀνάφωσι τοῦ Νικηφόρου σὺ τὸ θρόνον καὶ τὴν ἐπιτυχία τῆς ἐπαναστάσεως, στήν ὁποῖαν κανεῖς δὲν εἶχε φέρει ἀντίτασι. Συγχρόνως ἡ Εἰρήνη, ἡ ὁποία εἶχε συλληφθεῖ ἔξωθεν σὺ ἀνάκτορο τοῦ 'Ελευθερίου, μετεφέρθη μὲ μεγάλη φρονία σὺ τὸ Βυζάντιο καὶ φυλακίσθη σὺ τὸν 'Ιερὸ Παλάτιο. Τὴν ἄλλη μέρα δὲ, πρωτ-πρωτὴ καὶ βασιστὰ, ὁ Νικηφόρος, μὲς σ' τὴν 'Αἰγία Σοφία, ἐπέφερε τοῦτοκράτωρ ἀπὸ τὸν πατριάρχη Ταράσιο, ὁ ὁποῖος εἶχε ἐσχάσει κίλας τὴν εὐεργετιά του.

Ὡστόσο τίποτε δὲν εἶχε τελειώσει ἀκόμα. Ἡ Εἰρήνη ἦταν δημοφιλέστατη καὶ ὁ λαὸς τῆς ἐξεδήλωνε ὀλοφάνερα τὴν ἀγάπην του, βρίζοντας τὸν καινούριον αυτοκράτορα καὶ τὸν πατριάρχη. Γενικὴ ἀπόγνωση ἐπικρατοῦσε μεταξύ τοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος δὲν χροιατόταν παρὰ ἓνα ἀρχογὸ γιά νά ἐπαναστατήσῃ.

Μία γυναίκα, πράγματι ἐνεργητικῆ, θὰ ἐπωφελείτο τῆς ἐκκαρίας αὐτῆς. Μά ἡ Εἰρήνη, αὐτὴ τῆς φροῦ, δὲν ἄρχισε καθόλου ἐνεργητικῆ. Μεταξὺ τὸν δύο ἀσπῆμάτων, τῆς φιλοδοξίας καὶ τῆς εἰσεθείας, τὰ ὁποῖα ἐδίεσποσαν μέσα στήν ψυχὴ τῆς καὶ τὴν εἶχαν καθοδηγήσει ὡς τώρα σὲ ἄλλες τῆς πράξεις της. αὐτὴ τῆ φροῦ ἐκίχισε ἡ εὐθείαια. Καὶ δὲν ἀνέβη αὐτὸ, γιὰ τὴ πτώσις τῆς εἶχε ἐξαντλήσει τὸ θάρρος της... Ὁχι, ἡ Εἰρήνη δὲν ἔδειξε καμιά ἀδυναμία, ἀλλὰ μῶρος σὺ τῆς τελεωμένης γενοῦτα, εὐάν γυναίκα φρόνιμη καὶ θεοσεβής,—κατὰ τὴν ἔκφρασι ἐνὸς συγχρόνου της—ἰπέκυψε ἀδιαμαρτήτα. Ὄταν, τὴν ἐπαύειο τῆς στένεψις του, ὁ Νικηφόρος ἐπέγει τὴν ἐπισκεπθῆ, μὲ τὰ μῆλια γυναικὰ φεύκτα δάκρυα καὶ μὲ τὴν προσποιητῆ καλοσύνη, ἡ ὁποία τοῦ ἦταν συνηθισμένη, καὶ δείχνοντάς τῆς τὰ μῆλια σανδάλια τὰ ὁποῖα φοροῦσε ἀκόμη ἐντὶ τὸν ἐξουθῶν αυτοκρατορικῶν, τῆς ἐδήλωσε ὅτι διὰ τῆς βίας τὸν εἶχαν κάνει αυτοκράτορα, ἡ Εἰρήνη μὲ μὴ ἐγκατέστησε, ἐντελῶς χροισανικῆ, ταπεινώθηκε μπροστὰ του, σάν νά ἦταν ὁ ἐλεκτός τοῦ Θεοῦ, εὐλογῶντάς τῆς ἀποσάσεις τῆς Θείας Προνοίας καὶ ἀποδίδοντάς τὴν πτώσι της στίς ἁμαρτίες της. Δὲν εἶπε οὔτε μὴ λέξι διαμαρτίας, οὔτε ἓνα παρατόνο. Παρέδωσε σὺ Νικηφόρο πρῶτομα τοὺς θρησκαροῦς του, ἐκφράζοντάς του μόνον τὴν ἐπιθυμία νά τὴν ἀφήσουν νά ζῆσιν σὺ ἀνάκτορο τῆς τοῦ 'Ελευθερίου.

Ὁ σφετεριστῆς τοῦ θρόνου τῆς τοῦ ὑποσέθηκε εὐχαρίστωσ αὐτὸ, ἀκόμη δὲ ὅτι, ὅσο θὰ ζοῦσε, θὰ διατηροῦσε τὸν τίτλο καὶ τῆς τιμῆς τῆς αυτοκράτειρας. Μά δὲν ἄργησε νά ἐσχάσει τῆς ὑποσέσεις του καὶ ἔκειτ' ἀπὸ λίγο καιρὸ, ἀπεμύρινε τὴν Εἰρήνη ἀπ' τὴν Κωνσταντινούπολι, καὶ τὴν ἐξέροσε στήν ἀρχὴ σ' ἓνα μοναστήρι, τὸ ὁποῖον αὐτὴ εἶχε ἰδρύσει στήν Προίγκρη. Μά, ἐπειδὴ τοῦ φα-

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΓΑΛΗΝΗ

Ἀπ' τὸ βυθὸ τρεῖς μάγισσες Νεράιδες
φατοῦνε τὰ καρδιά πετρομένη
καὶ κρυφολεῖ ἡ μὴ τῆς ἄλλης:—Τὰ

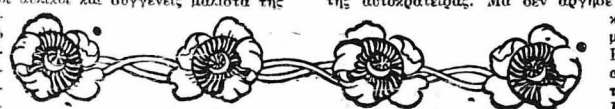
τα παλληκάρια τοῦ ἀπατου πελάγου,
μὲ μάτια σ' ἄρεμια τους πικραμένα
καὶ μὲ καρδιές σάν τὴν καρδιά τοῦ
πλάγου;

Καὶ λέει ἡ πιὸ ξανθιά:—Καλὰ νά
πλάθουν.

Στὴν κομιστῆ καθήμενοι, στὰ πρῶμα
τὰ ὄνειρά τ' αὐτοὺς τραγουδῶντας πλάθουν.
Στ' ἀντήνεμα χαρμυγνιμένοι πάλι,
τὴν πλῆρη τους βυθίζοντας σὺ κῆμα
πλανιῶντα ὡσπου νά φτάσουν σ' ἀ-
κρονιάλι

Κι' εἶπεν ἡ γαλανή:—Τώρα ἡ γαλήνη
κρεβδάτι τὸν ὄνειρον τους ἄς γίνῃ!...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΠΕΝΤΑΜΟΡΦΗΣ

Την ώρα που λιγοθμιάει το φως άπάνω στα νυσταγμένα λουλουδία και τα κοιμημένα νερά, βγαίνει άπό το παλάτι της ή Πεντάμορφη. Την ώρα που γλυκοσβύθουν τα χρώματα και πελάται ή μορφές της ζωής, ή Πεντάμορφη νύεται με το μωγάδι της σιωπής και κατεβαίνει στο μεγάλο περιβόλι.

Τά λουλουδία ανατριχιάζουν τριγύρω της, τό σκοτάδι την άγκαλιάζει γλυκά κι' ή πεταλούδες έρχονται και κοιμούνται μέσα στ' έξανθά της μαλλιά. Και λέει ή Πεντάμορφη :

— "Όποιος μπορεί να με φιλήσει, χωρίς να ξυπνήσει τά λουλουδία άλόγυρά μου και χωρίς να διώξει τις πεταλούδες άπό τά μαλλιά μου, αυτός είναι δικός μου!..."

Την ώρα που γεμίζουν τά νερά της λίμνης άπό ροδόφυλλα, ή Πεντάμορφη κατεβαίνει άπό τό παλάτι της και λουζεται μέσα στα τριανταφυλλένια νερά. Και τά νερά ανατριχιάζουν άλόγυρά της κι' έπειτα γίνονται καθρέφτες και την καθρεφτίζουν. Κι' ή νυμφαίες γέρονται και φίλουν τά ξανθά της μαλλιά. Και λέει ή Πεντάμορφη :

— "Όποιος μπορεί να με φιλήσει χωρίς να σπάσει τόν καθρέφτη τών νερών και χωρίς να σκοτώσει μιá νυμφαία, αυτός είναι δικός μου!..."

Την ώρα που πεθαίνει ή ζωή μέσα στα μεγάλα σκοτάδια, ή Πεντάμορφη άπλώνεται στα κάτασπρα σεντόνια. Άπλώνεται στα κάτασπρα σεντόνια κι' άπάνω άπ' τά κλειστά ματάκια, κι' άπάνω άπ' τό χαμόγελο τών ύπνου κι' άπάνω άπ' τ' ανατριχίλιασμα τών όνειρών της, τίποτε δεν έζη, τίποτε δεν άνασάνει. Και τραγουδεί ή Πεντάμορφη μέσα στον ύπνο της :

— "Όποιος μπορεί να περάσει άπ' τά μεγάλα κρύσταλλα του παραθύρου και να χυθεί και να μ' άγκαλιάσει σάν τό φως τού Γαλαξία, αυτός είναι δικός μου!..."

Την ώρα που λιγοθμιάει το φως στα νυσταγμένα λουλουδία, ήσθεν ό μάγος ό λεβέντης και φίλησε την Πεντάμορφη. Και τά λουλουδία δεν έξυπνήσαν τριγύρω άπ' την άγάπη τους και ή πεταλούδες δεν έπέταξαν άπ' τά μαλλιά της.

Την ώρα που γεμίζουν τά νερά της λίμνης άπό ροδόφυλλα, ήσθεν ό μάγος ό λεβέντης και φίλησε την Πεντάμορφη. Και ό καθρέφτης τών νερών χωρίς ραγιαματιά έκαθρέφτισε τό φίλημα τους και ή νυμφαίες έκρυψανε τά χείλη τους.

Την ώρα που πεθαίνει ή ζωή μέσα στα μεγάλα σκοτάδια, έχύθηκε κι' έπέρασαν ό μάγος ό λεβέντης άπό τά μεγάλα κρύσταλλα τού παραθύρου μαζί με τό φως τού Γαλαξία κι' άγκάλιασε την Πεντάμορφη άπάνω στα κάτασπρα σεντόνια. Και ή Πεντάμορφη, άπάνω στον ύπνο της, έβλεπε βαθειά μέσα στη γή ένα νικηδό κρεβάτι στρωμένο με λουλουδία.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΣΟΦΑ ΔΟΓΙΑ

‘Η γυναίκες άφιερώνουν την άνοιξι τους στον έρωτα και τό χειμώνα στην ευθεία.

‘Η καρδιά της γυναίκες μοιάζει με μητρόπολι. Στη μέση όραίζεται τό θυσιαστήριο τού Θεού, αλλά τό περικυκλώνουν γύρω τόσα παρεκλήσια!

‘Η φωτογραφία είναι για τό άσημαντα πρόσωπα, δι, ή τυπογραφία για τά μέτρια συγγράμματα : Τά πολλαπλασιάζει, αλλά δεν μπορεί να τά σώσει άπό τη λήθη.

Στόν έρωτα ό σύζυγος βλέπει μονάχα τό ειδώλο, ενώ ό έραστής βλέπει την ψυχή.

‘Η γυναίκα είναι πλάσμα άνθρώπινο που φλασει, γνύνεται και... γύνεται.

νόταν πώς ή Πριγκίπισσα ήταν πολύ κοντά στην Πόλι. Τό Νοέμβριο τού 802, παρ' όλη την αγιότητα τού ποιηνού χειμάνος, την έστειλε, υπό φρουρά, στη Λέσβο. Έκει και πέθανε κατά τόν Αθγόστο τού 803, ή φιλόδοξη αυτή γυναίκα, έγκαταλείμενη πειά άπ' όλους.

Τό πτώμα της μετεφέρθη στό μοναστήρι της Πριγκήπου, και άργότερα στην Κωνσταντινούπολι, όπου την ένταφίασαν στό παρεκλήσιο τού Ναού τών Άγιών Άποστόλων, όπου αναπαύονται και τό σί άλλοι αυτοκράτορες.

Έπειδή ή Ειρήνη ήταν αυτοκράτειρα ευσεβής και ορθόδοξος, ή Έκκλησία της έσυγχώρησε όλες τις άμαρτίες της και αυτά άκόμη τά έγκλήματά της. Οι χρονονογράφοι μάλιστα της έποχής της, της όνομάζουν ή «Γριασμακάριστος Ειρήνη, ή νεώτερά Έλένη, ή όποια άγωνίστηκε σάν μάργου για την άληθινή πίστι». Ό χρονονογράφος Θεοφάνης θρηνη την πτώση της σάν μιá μεγάλη καταστροφή και νοσταλγεί τά χρόνια της βασιλείας της ως έποχή ευτυχίας. Τά ίδια γράφουν και οι περισσότεροι άπό τούς άλλους χρονονογράφους.

ΛΗΤΜΟΝΗΧΝΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΣΚΙΤΣΑ

Άρμολοσιέσαμε σήμερα μιá άκόμη στήλη φιλολογικών σκίτσων. Οι λόγια και δημοσιογραφία τού παρελθόντος σκαταφάνη στη στήλη αυτή, ό ένας τόν άλλο χαριτωμένα, με πνεύμα, με κέφι, χωρίς κακία και χωρίς... πάθος. Άπολαύσαμε τους...

Ίδου πρώτο-ρόβιτο τό σκίτσο τού λογογράφου και ιστορικού κ. ΔΗΜ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΥΛΟΥ. Δράστης ό κ. Ν. Λάσκουης :

‘Δημ. Γρ. Καμπούρουλος... Άπό τό Γρ. είναι άρετόν να καταλάβη κανείς, ότι πρόκειται περί τού Δημητρίου.

Είνε ό μόνος Έλλην, όστις έφάρτασε την φιλολογικήν του έικοσιπενταετηρίδα, κατορθώσας ούτω να φανεσθί λόγιοι μίαν φοράν μαζί χωρίς να... φ α γ ω θ ο υ ν!

Πρό έικοσιπέντε ετών ήτοι... νεώτερος άπ' ό τι είναι σήμερα! Είνε ό καταστροφής τών Άθηνων. Δεν έχει άφήσει πέτραν έπί πέτρας... χωρίς να την έξετάσει.

Είνε ήρηλότερος άπό τόν κ. Μαργ. Εύαγγελίδην (1) Είνε άκόμη ό μόνος Ρωμηός που άφελήθη άπό τόν Ίσπανοαμερικανικών πόλεμον, διότι μιá όλόκληρη κάσσα με ποδρα της ‘Αόνας έκαμε άπόβασιν εις τό σπίτι του.

Έχει γράψει για τά παιδιά, τούς νέους και τούς μεγάλους.

Τόν λένε Δημητριάκη και ούδέποτε έφάρτασε τού Άγίου Δημητρίου!...

Άκολουθεί τό σκίτσο τού κ. Γ. ΑΡΟΣΙΝΗ, καμμένο άπό τόν άείμηστον διαγγραφογράφον Άνδρέαν Καρκαβίτσον :

‘Ο Γεώργ. Αροσίνης... Πολιτικόν ήτις, χωρίς εντιμώς να είναι και έσημοσύνης. Είς τά έπίσημα όεφτέρια τού κράτους, άπό τά όποια βγαίνουν και οι κατάλογοι τών ένοχών, τόν έχουν άναγνωρισμένον ως επαγγελματίαν... ποιητή!

Ημείς όμως είμεθα εις δέναν να δεβαιώσωμεν, ότι μετά την άποχώρησιν του εκ της καθημερινής δημοσιογραφίας άσχολεϊται τό μιν καλοκαίρι εις την ψαρκινήν, τόν δέ χειμώνα εις την έκδοσιν της ‘Εθνικής ‘Αγωγής και την τελειοποίησιν της φωτογραφικής τέχνης.

Πρός τό παρόν όμως μόνον άκίφαλα πτώματα κατόρθωσε να βγάλη. Μάλιστα και θήμα ό Σοφής.

Ό Αροσίνης έχει και ύψεις συνειδήτος. Εάν ό γράφων τάς γραμμιάς αυτές ήτο ίσχυς, δεν θα τού επέτρεπεν έπ' ούδενί λόγην να μεταλάβη τών Άγράντων Μυστηρίων, προσθι τούλάχιστον μάθωμεν εις ποίον σημείον θα φθάσει ή σχολή τών μαλλιαρών.

Και τούτο, διότι ά κοκαί γλώσσα βεβαίον δπ, άν ό Αροσίνης δεν ήτοιγε τάς στήλας τού περιοδικού ‘Εστίας εις τούς χριστιανούς αυτούς, ‘μαλλιαροίς μέν σήμερα δεν θα ήσχυρον, θα έβρίστανό δέ και θα τού άρνηνε κέρθη τό θαυμάσιον αληθώς έκτενο περιόδιον.

Άλήθεια γάρ, άνομιολογημένη τώρα και άπό τόν ίδιον, είναι ότι άπό την μακροίω ώρα που ή σχολή τών μαλλιαρών εισήλασεν εις την φιλολογικήν ‘Εστίαν, οι συνδραμηταί της έφυγαν προτροπαδίην, ως να κατεδικάζοντο άπό άκάθαρτα πνεύματα.

Και τώρα ή σειρά τού άείμηστον διευθτού τού ‘Εμπρός ΔΗΜ. ΚΑΛΑΠΙΘΑΚΗ :

‘Δημήτριος Καλαπιθακής... Ό εισαγώνών εις την Έλληνικήν δημοσιογραφίαν τό τηλεφώνον... και έξαγαγών τόν Λάμπρον Άστέρην εις Βιέννην.

Διά τό πρώτον, οι υπάλληλοι τούλάχιστον τού τηλεφώνου δεν έχουν κανένα λόγον να τόν ευγνωμοσύν. Όσον άφορά την δευτέραν κινουσην, αναμένοντα νεώτερον πληροφωρία εκ Βιέννης.

Ό κ. Καλαπιθακής μονομαζει, άπό δύο και πλέον ετών τώρα, άπ' ής ήμέρας έξέδεσθε τό ‘Εμπρός, με τάς διυ-τρεις ύμοιοσημίους ήμερησίως συναδέλφους, χωρίς ν' άφήση ποτέ να τού πάρη κανείς την νύκην.

Λυσοωδέστερος επαγγελματικός ανταγωνισμός, εις τά χρονικά τούλάχιστον της Έλληνικής δημοσιογραφίας, δεν άπαντάται. Θαυμάσιος ως διευθυντής έφημερίδος. Καζός δάμων διά τούς συντάκτας του, όταν ό διάβολος τά φέρη να έχη τό ‘Σκρλίτς αίψην καμμίαν σοβαράν είδησιν και να καθυστερήσθ τό ‘Εμπρός.

Μιά φορά έσοφίσθη να άπαγάγη όλον τό συντακτικόν προσωπικόν τού ‘Σκρλίτς. Τό τέχνημα, άν επετύγχανε, θα έμενε ιστορικόν —διχ μόνον ως άπόπειρα— εις τά χρονικά της παγκοσμίου δημοσιογραφίας. Και τό ‘Εμπρός ηγαίνει πάντα... έμπρός!...

Υ. Γ. Στην άρθρογραφία έμαθήτευσ παρ' τού άείμηστου Χαρ. Τριζοίτη.

Δ. Καμπούρουλος

Γ. Αροσίνης

(1). Ό Μαργαρίτης Εύαγγελίδης ήταν έπί κοπτός Έλλην.